

[Edele Kruchow.]

Skriftlig begrundelse.

I 1971 modtog ejeren af et gartneri besked fra kommunen om, at hans ejendom var inddraget i byzone. Ejendommen, der er et gartneri, nyvurderedes og sættes op i værdi. Ejeren søgte og fik henstand for frigørelsesafgift og senere dispensation med hensyn til at betale den.

I 1973 oplyste borgmesteren over for ejeren, at kommunen er forpligtet til at overtage ejendommen til vurderingssummen, hvis han ønskede dette. Sagsbehandlingen trak imidlertid ud, og den ny borgmester pr. 1. april 1974 har tilkendegivet, at kommunen ikke er interesseret i at overtage ejendommen.

De højere ejendomsskatter og inddragelsen i byzone i 1971 greb efterhånden ind i ejerens forhold på en sådan måde, at han nu må imødesee en tvangsauktion af sin gartneriejendom.

Kommunens fremgangsmåde må forekomme urimelig, idet det yderligere senere er meddelt, at man ikke havde haft noget særligt formål med at lægge ejendommen ind i byzone. Kommunens sagsbehandling er også langsommelig i en sag, den selv har fremkaldt, over for en borger, der fastholder en tidligere borgmesters tilsagn om overtagelse af hans ejendom til vurderingssummen.

Edele Kruchow (RV):

Mit spørgsmål om en kommunes nægtelse af at overtage en ejendom, den selv har foranlediget indlagt i byzone, skal ses på den baggrund, at enhver offentlig myndigheds handlemåde foruden at være i overensstemmelse med lovens paragraffer bør foregå på en sådan måde, at borgerens naturlige krav om i tide at blive vejledet korrekt opfyldes. Nødvendige offentlige indgreb i borgerens daglige liv må ikke medføre urimelige forhold. Inddragelse af en ejendom i byzone i 1971 og ufyldstgørende oplysninger til ejeren om hans rettigheder i denne forbindelse når højdepunktet, da kommunen i 1974 over for ejeren oplyser, at den ikke har noget særligt formål med at have lagt ejendommen i byzone.

Nu regner ejeren med, at ejendommen må gå til tvangsauktion. Folketinget er som

lovgivningsmagt ansvarligt for lovenes udformning og bør ikke få skyld for dårlig lovgivning, fordi en administration handler helt ude af trit med, hvad der er ånden i lovgivningen. Loven om by- og landzoner er forholdsvis ny, og jeg mener, vi principielt må have slået fast, hvor vilkårligt man kan tillade sig at administrere efter dens tekst.

Ministeren for skatter og afgifter (Svend Jakobsen):

Det fremgår klart af § 8 i lov om frigørelsesafgift, at den, som bliver afgiftspligtig efter loven, inden 4 år fra afgiftspligtens indtræden kan forlange ejendommen overtaget af primærkommunen til et beløb, der svarer til det såkaldte slutbeløb, det vil sige det beløb, hvortil ejendommen er ansat til ejendomsværdi ved den første vurdering efter inddragelse under en byzone. Det forudsætter imidlertid, at ejeren ikke ved ansøgning i medfør af samme lovs § 19 a har fået dispensation fra frigørelsesafgiftsloven med den følge, at loven ikke finder anvendelse på arealet.

Efter hvad fru Edele Kruchow har oplyst over for mig, er det tilfældet i den konkrete sag, der ligger til grund for dette spørgsmål. Når fru Edele Kruchow videre gør nogle bemærkninger om sagsbehandlingen i kommunen, er jeg enig i de principielle betragtninger, fru Edele Kruchow giver udtryk for her, men til den konkrete sag må jeg sige, at det er jo oplyst, at denne sag har været forelagt for kommunens tilsynsråd, og at kommunens tilsynsråd ikke har fundet grundlag for kritik i den pågældende sag.

Edele Kruchow (RV):

Jeg vil gerne spørge ministeren, om det kan være rimeligt, at den offentlige myndighed, der administrerer § 8, som ministeren henviser til, kan henvende sig til en ejer af ejendommen og sige: ifølge § 8 har du de og de rettigheder, du kan nemlig få dispensation, og du kan blive helt fri for at betale, og samtidig undlade at oplyse, at så mister ejeren retten til, at kommunen skal overtage ejendommen. Vi er i en af de situationer, hvor man ligesom forventer, at enhver borger skal kunne alle mulige lovparagraffer udenad, hvor borgeren tværtimod skulle have en hjælp af myndighederne. Det forekom-